

» US Army velel na tichomořském bojišti generál Douglas MacArthur

nebo Karolíny. Přestože toto dělení určovalo především to, kdo bude operacím v dané oblasti velet, často ve výsledku znamenalo, že se každá z ozbrojených sil držela svého sektoru svými prostředky. Nové rozdělení dobře odráželo silné stránky různých zbraní a v teorii jim je umožňovalo využít na maximum, v praxi však vedlo k mnoha složitým situacím a zbytečným ztrátám.

... třetí se směje

Oddělené fungování armády a námořnictva odhalilo i slabiny obou ozbrojených složek. US Navy praktikovalo ve svém sektoru strategii dobývání ostrovů jednoho za druhým pomocí obojživelných výsadek. Ty se silnou nepřátelskou posádkou pak nechávalo izolované vyhladovět za vlastními liniemi nebo je podrobovalo dlouhému a devastujícímu bombardování z lodí. Tento postup, nazývaný island hopping či leapfrogging (doslova „žabí skoky“), skutečně optimálně využíval silné stránky námořní pěchoty, která byla k úderným výsadekům speciálně cvičená a v rámci jednotlivých družstev a čet měla k dispozici větší palebnou sílu než běžní pěšáci. Zároveň však šlo do určité míry o z nouze ctnost. Mariňáci za celou druhou světovou válku postavili do boje pouhých šest divizí, z nichž každá čítala přibližně 16 500 mužů. Z tohoto počtu však jen něco přes 9 000 byli fakticky frontoví pěšáci. Dalších 2 500 mužů sice připadalo na dělostřelecký pluk v rámci divize, i tak však prostá matematika říká, že námořní pěchota nemohla naráz nasadit zdaleka tolik mužů, jako armáda. Jiné pěchotní síly přitom námořnictvo pod svým velením nemělo. Kromě menšího počtu vojáků pak mariňáci trpěli také nižším

množstvím těžkých zbraní na plukovní a divizní úrovni.

Armáda oproti tomu bojovala ve větších počtech s většinou japonských sil na velkých bojištích, která měla teoreticky umožňovat rozvinutí klasické pěchotní taktiky a spolupráci s obrněnými formacemi a dělostřelectvem. Kamenem úrazu byl však především terén. Džungle a členitý reliéf tichomořských ostrovů do značné míry znemožňovaly klasické operace pěchoty na úrovni divize a redukovaly akce maximálně na jednotlivé prapory, na což nebyla armádní struktura stavěná. Tytéž podmínky v podstatě vylučovaly nasazení jakýchkoliv těžších tanků a často vozidel obecně – pěšáci se tedy mnohdy vůbec nemohli opřít o obrněné jednotky, se kterými jejich doktrína počítala. Ani dělostřelecká podpora v těchto případech často nedokázala Japonce z jejich dobře skrytých a opevněných pozic vystrnadit – tíha akce tedy obvykle spočívala právě na řadovém vojákovi. Ten se však nacházel v prostředí, na které nebyl připraven, a nerozuměl mu. Armáda dlouho zvláštní výcvik pro boj v džungli neposkytovala, a když už na něj došlo, měl velmi provizorní povahu. Američtí vojáci tak často padali

nic netuše za obět japonským vojákům, kteří naopak v těchto podmínkách excelovali.

Křehká spolupráce

Obě složky se spolu navíc mnohdy přetahovaly o materiál a zdroje, kterých nikdy nebylo dost, ale například také o vylodovací čluny či limitovanou kapacitu transportních lodí. Někdy však nebylo zbylí a armáda, námořnictvo i mariňáci museli spolupracovat. Dobrým příkladem může být například bitva o Guadalcanal, vnímaná obvykle jako velké vítězství námořní pěchoty. Ve skutečnosti ale do boje nasadily po dvou divizích jak US Army, tak USMC. V takovýchto případech tvořili mariňáci prvosledové jednotky, které vydobýly na nepříteli předmostí. Poté se vylodily armádní formace, které se okamžitě vrhly k zajišťování území a podpoře námořní pěchoty na hrotu, přičemž se snažily rozvinout svou větší palebnou sílu na úrovni pluku a divize. I tak ale obě složky měly vlastní velení na každé úrovni kromě té nejvyšší operační a často operovaly spíše vedle sebe než spolu. Jindy šli ale v první vlně i běžní pěšáci – například při dobývání Guamu v roce 1944 se po boku provizorní brigády mariňáků vylodovala i 77. pěší divize.

Kritikou tohoto zdvojeného vedení války v Pacifiku po válce nešetřil ani samotný MacArthur, přestože alespoň část jeho úsečného výkladu lze přičíst jeho povaze a roli, kterou v celém sporu osobně sehrál. V poválečné korespondenci celou věc popsal takto: „Zřejmě nejnevysvětlitelnější ze všech špatných rozhodnutí války byla neschopnost sjednotit velení v Pacifiku. Princip jednoty velení je tím asi nejzásadnějším v doktríně a tradici velení (...) a neschopnost dosáhnout jej na tichomořském bojišti nelze obhájit logikou, teorií ani selským rozumem – musíme ji tedy přisoudit jiným zájmům. Vyústila však v rozdělení sil, plýtvání jejich potenciálem, zbytečnému rozředění a zdvojování. To vše způsobilo zbytečné prodlužování války a další ztráty a náklady.“

VÝBĚR Z POUŽITÉ LITERATURY A ZDROJŮ:

Ambrose, S.: Vítězové – od pláže Utah přes bitvu v Ardenách až k Hitlerovu Orlímu hnízdu. Brno 2006

Bull, S.: WWII Infantry Tactics – Squad and Platoon. Oxford 2005

Le Tissier, T.: Patton's Pawns. The 94th US Infantry Division At The Siegfried Line. Tuscaloosa 2007

Rottman, G.: WWII Infantry Fire Support Tactics. Oxford 2008

Rush, R.: Americká pěchota za druhé světové války. Brno 2009

Sayen, J.: US Army Divisions 1942–43. Oxford 2006

Sayen, J.: US Army Divisions 1944–45. Oxford 2007

Whiting, Ch.: The Battle of Hurtgen Forest. Cambridge 2001

Wilson, N.: The Fighting Garand – Owner's Manual. Palm Springs 1984

Zaloga, S.: Stíhač tanků M10 vs. útočné dělo Stug III: Německo 1944. Praha 2014

Zaloga, S.: US Field Artillery at WWII. Oxford 2005

FM 7-05 Infantry battalion – organization and tactics, War dept. 1940, USA

FM 7-10 Infantry field manual – rifle company and regiment, War dept. 1942, USA

FM 7-37 Cannon company, infantry regiment, War dept. 1944, USA

FM 6-135 Field artillery forward observation, War dept. 1944, USA

www.alexautographs.com

www.audiemurphy.com

www.fdmuseum.org

www.g503.com

www.heroesforever.nl

www.history.army.mil

www.kaiservillys.com

www.valka.cz